

Arrest

nr. 222 502 van 12 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. THOEN
Grote Markt 61/W31
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat J. THOEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2019 werd ten aanzien van verzoekster een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens grensoverschrijding.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten;

Naam: O.,

Voornaam: F.

Geboortedatum: (...)1996

Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

~~binnen (aantal) dagen na de kennisgeving~~ / uiterlijk op 11/02/2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPC BRUGGE op 11/02/2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

■ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Zij is enkel in het bezit van een kopie van een verblijfsvergunning geldig voor Italië

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor grensoverschrijding. {PV nummer : K0.55.FC.002229/2019 van de politie zone van PC BRUGGE)

Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een onbepaald termijn in België te verblijven. Op 11/02/2019, datum van haar eerste arrestatie

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor grensoverschrijding. (PV nummer : K0.55.FC.002229/2019 van de politie zone van SFC BRUGGE)

Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Op 11 februari 2019 nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat op 29 mei 2018 bij arrest nr. 222 148 werd verworpen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd ten onrechte gegeven omdat verzoekster in het rijk zou verblijven zonder de vereiste documenten en omdat haar gedrag de openbare orde zou kunnen schaden.

Verzoekster was misschien niet in het bezit van een paspoort en een visum, maar had wel een kopie mee van haar verblijfsvergunning voor Italië. Het originele document lag nog in Italië.

De tenlastelegging van grensoverschrijding kan dan ook niet worden weerhouden in hoofde van verzoekster en is minstens niet bewezen.

Evenmin is er sprake van bedrieglijkheid in hoofde van verzoekster.

Op geen enkele manier is er sprake dat verzoekster illegaal in België zou willen verblijven, laat staan dat zij de openbare orde zou schade.

2. In het bevel wordt ten onrechte vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van verzoekster.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoekster geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Verzoekster wenst het volgende op te merken. Het was helemaal niet de bedoeling van verzoekster om in België een verblijfsaanvraag of een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Zoals reeds eerder gezegd was verzoekster in België om een familielid te bezoeken in het ziekenhuis die net was bevallen.

Verzoekster en haar partner verbleven in een hotel en zouden nadien terugkeren naar Italië, waar zij een verblijfsdocument hebben dat geldig is tot 19/03/2022.

Verzoekster diende zich niet aan te melden bij de gemeente want zij was niet zinnens om een verblijfsvergunning aan te vragen in België. Het is ook helemaal niet de bedoeling van verzoekster om in België te wonen. Het centrum van belangen van verzoekster ligt in Italië.

Zoals reeds vermeld betreft het bezoek in België een gelegenheidsbezoek, namelijk een familielid bezoeken in het ziekenhuis die net bevallen is.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De bestreden beslissing, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term "afdoende" houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende en maar schaars werd gemotiveerd. Verzoekster geeft aan op hotel te hebben verbleven en te beschikken over een geldige verblijfsvergunning voor Italië, waarvan zij een kopie op zak had toen zij door de politie werd tegengehouden. Zij meent dan ook dat er geen sprake is van grensoverschrijding, of dat dit minstens niet is bewezen en dat zij evenmin bedrieglijk heeft gehandeld of de openbare orde heeft geschaad. Verder meent verzoekster dat er ook geen sprake is van een risico op onderduiken. Zij stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vermeld dat zij geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, nu het helemaal niet haar bedoeling was een dergelijke aanvraag in te dienen. Verzoekster wijst erop dat zij in België was om in het ziekenhuis een familielid te bezoeken dat net bevallen was. Ze stelt dat zij wenste terug te keren naar Italië, waar zij het centrum van haar belangen heeft en meent dat zij zich daarom niet diende aan te melden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk de rechtsgrond en feitelijke omstandigheden vermeldt op grond waarvan de beslissing werd genomen. Zo wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, namelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven wanneer de betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, of wanneer hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Daarbij wordt vermeld dat verzoekster niet in het bezit was van een geldig paspoort en een geldig visum op het moment van haar arrestatie, maar dat zij enkel in het bezit was van

een kopie van een verblijfsvergunning geldig voor Italië. De bestreden beslissing steunt eveneens op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voor het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn. Die afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn wordt de facto gemotiveerd door het bestaan van een risico op onderduiken nu verzoekster reeds verklaarde sinds een onbepaalde termijn in België te verblijven en zij na illegale binnenkomst geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Daarnaast stelt de beslissing dat verzoekster op heterdaad is betrapt op grensoverschrijding en dat gezien het bedrieglijk karakter van dit feit kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoekster weerlegt in haar verzoekschrift niet het determinerende motief dat zij in het Rijk verblijft zonder de documenten vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet maar herhaalt slechts dat zij beschikt over een geldige verblijfsvergunning voor Italië waarvan zij een kopie op zak had, zoals reeds werd aangehaald in de bestreden beslissing. De Raad wijst er met verweerder op dat verzoekster hiermee niet aantoot op grond van welke wettelijke bepaling het zou volstaan om als derdelander in het bezit te zijn van een Italiaanse verblijfsvergunning om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereist immers dat een derdelander die afkomstig is van een land waarvoor de visumplicht geldt, zoals in casu, in principe in het bezit moet zijn van een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum. Op grond van artikel 6 van de verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) blijkt wel dat een derdelander die in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning voor een van de Schengenlidstaten, zoals verzoekster, niet moet beschikken over een visum, doch wel over geldig paspoort. Dit is in casu niet het geval zodat de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit was van de door de wet vereiste documenten. Verzoekster weerlegt hiermee dan ook niet de vaststelling dat zij betrapt werd op grensoverschrijding, zodat de Raad ook niet kan vaststellen dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door hieruit af te leiden dat zij kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Immers op grond van artikel 75 van de Vreemdelingenwet is het illegaal verblijf een strafbaar feit.

Verzoekster betwist nog de vaststelling in de bestreden beslissing dat er een risico op onderduiken bestaat, door aan te stippen dat zij niet in België wenst te blijven, dat zij geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat dit niet nodig was nu zij op hotel verblijft en omdat zij wenst terug te keren naar Italië, waar zij het centrum van haar belangen heeft. Daarnaast stelt verzoekster dat zij in België was om een familielid te bezoeken in het ziekenhuis. De Raad wijst erop dat een vreemdeling weliswaar blijkens artikel 5 van de Vreemdelingenwet wordt vrijgesteld van de aanmeldingsplicht bij de gemeente van verblijf indien hij tijdens zijn kort verblijf op hotel verblijft maar dat verzoekster echter geen begin van bewijs aanbrengt om haar bewering te ondersteunen dat zij op hotel verbleef, terwijl dit evenmin blijkt uit het administratief dossier. Met deze ongestaafde bewering weerlegt verzoekster dan ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster zelf beweerde sinds een onbepaalde termijn in België te verblijven en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Het feit dat verzoekster niet zinnens was om een verblijfsvergunning aan te vragen in België ontslaat een vreemdeling niet van zijn aanmeldingsplicht. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke manier heeft vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeksters ongestaafde bewering dat zij in België was om in het ziekenhuis een familielid te bezoeken doet hieraan evenmin afbreuk, te meer nu verzoekster in het administratief verslag van 11 februari 2019 dat zich in het administratief dossier bevindt niet heeft aangegeven in België familieleden te hebben.

Gelet op het bovenstaande blijkt niet dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende zou hebben gemotiveerd of dat de motivering niet evenredig zou zijn aan het gewicht van de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoekster maakt met haar summier betoog ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze de beslissing heeft voorbereid of gestoeld op een incorrecte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Er blijkt evenmin dat de gemachtigde niet met alle dienstige stukken rekening heeft gehouden, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Waar verzoekster nog artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, dat de duur bepaalt van het inreisverbod waarmee een beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan, wijst de Raad

erop dat de schending van deze bepaling niet op een nuttige wijze tegen een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden opgeworpen. Daarbij laat verzoekster ook na toe te lichten op welke manier de huidige bestreden beslissing deze bepaling zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel niet op een ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES